

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **EXACT SYSTEMS CZECH REPUBLIC s.r.o.**
sídlem Na Honech 832/16, 720 00 Ostrava
zastoupený JUDr. Sabinou Hodoňovou, advokátkou
sídlem Mosty u Jablunkova 936, 739 98 Mosty u Jablunkova

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2017 č.j. 3319/1.30/17-3, ve věci
správního deliktu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně (formulačně) změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 28.3.2017 č.j. 1352/9.30/17-9, o uložení sankce za spáchání správního deliktu podle zákona č. 435/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a to umožnění výkonu nelegální práce.
2. Žalobce namítl, že 1) činnost nesplňovala znaky závislé práce ve smyslu § 2 zákona č. 262/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), tj. soustavnost, osobní výkon, podle pokynů zaměstnavatele a pod jeho kontrolou, jménem zaměstnavatele, vztah nadřízenosti a podřízenosti. Žalobce uzavřel s J.Š., M. A. a M. A. čistě obchodněprávní vztahy na základě obchodněprávních dodavatelsko-odběratelských smluv. Činnost podle pokynů je charakteristická i pro obchodněprávní závazkové vztahy, žalobce „přiděloval“ jmenovaným práci proto, aby že plnil svůj závazek z Rámcové smlouvy. Jmenovaní se sami rozhodovali, kdy poskytnou žalobci plnění. Skutečnost, že mu oznamovali, když onemocněli, ještě nezakládá znaky závislé činnosti. S poukazem na čestná prohlášení jmenovaných žalobce namítl, že neprojevili vůli být zaměstnanci. K tvrzení správních orgánů, že jmenovaní používali žalobcovy pracovní pomůcky, žalobce uvedl, že jmenovaní používali např. vlastní mobilní telefony a případně vlastní pracovní pomůcky podle potřeb. Pokud jde o odměny na základě faktur, bylo dohodnuto, že faktorem pro výpočet bude čas, který jmenovaní stráví výkonem odborné činnosti. Skutečnost, že odměna byla vyplácena měsíčně, neindikuje pracovněprávní vztah. Správní orgány nesprávně vyhodnotily „zákaz“ výkonu činnosti podle Rámcové smlouvy pro jiné subjekty než pro žalobce – podle žalobce jde o klasickou konkurenční doložku používanou v obchodním styku. Jmenovaní vykonávali práci vlastním jménem a na vlastní zodpovědnost. Žalobce poukázal na to, že podle judikatury je rozhodující projev vůle stran. Dále žalobce 2) označil uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou.
3. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vzhledem k tomu, že argumentace v žalobě doslovně odpovídá argumentaci vznesené žalobcem v průběhu kontrolního a správního řízení, odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 21.3.2016 proběhla kontrola na pracovišti „výrobní hala CIE METAL“ ve Valašském Meziříčí. J. Š. vykonávala práci vedoucí směny, M. A. a M. A. pracovali na svařování dílů, všichni 3 jako osoby samostatně výdělečně činné (dále jen „OSVČ“). Na pracovišti bylo dalších 9 osob, ty měly pracovní smlouvy nebo dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, 8 z nich vykonávalo práci kontrolora a 1 práci operátora svařovacího automatu. J. Š. pracovala pro žalobce již od roku 2014, nejprve na dohodu o pracovní činnosti, poté v pracovním poměru a od ledna 2016 jako OSVČ. Náplň její práce byla stále stejná. M. a M. A. pracovali pro žalobce jako OSVČ od roku 2015, práci jim vždy přidělovala paní Š., všichni 3 měli pracovní pomůcky od žalobce (montérky, boty atd.), přičemž stoje patřily CIE METAL. Peníze dostávali každý měsíc, oproti faktuře, podle počtu odpracovaných hodin, měli stanovenou částku na hodinu (např.

u paní Š. to bylo 130 Kč/hod., takto stejně to měla i dříve v pracovní smlouvě). Pracovali na směny od 6. do 18. hod. a od 18. do 6. hod. Nemocenskou hlásili tak, že A. paní Š. a J. Š. T. B., zaměstnanci žalobce. Žalobce ve správním řízení argumentoval tím, že všichni 3 jmenovaní s ním mají uzavřené „Rámcové smlouvy o poskytování odborné činnosti“ s předmětem kontrola kvality materiálů v automobilovém průmyslu. Žalobce nedokázal vysvětlit, v čem konkrétně spočívá ona odborná činnost ani čím se liší od činností, které na stejném pracovišti vykonávaly osoby v pracovním poměru – v čem je specifická, v čem spočívá specializace jmenovaných OSVČ. V průběhu řízení žalobce předložil 3 listiny shodného obsahu datované 15.8.2016 se jmény, adresami a podpisy jmenovaných, nazvané „Čestné vyhlášení o obsahu vôle konajícího“, podle nichž bylo vůlí každého z nich uzavřít s žalobcem Rámcovou smlouvu o poskytování odborné činnosti v rámci jejich podnikatelské činnosti založené živností. Ve správním spise je založeno také rozhodnutí žalovaného, jímž potvrdil rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ze dne 18.4.2016 o uložení pokuty žalobci ve výši 73 000 Kč za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce (kontrola dne 21.9.2015 na pracovišti výrobní haly AVX CZECH REPUBLIC s.r.o. v Bzenci). Správní orgán 1. stupně uložil žalobci rozhodnutím ze dne 28.3.2017 pokutu ve výši 250 000 Kč, přičemž v odůvodnění na str.8 – 18 velice rozsáhle, pečlivě a srozumitelně vyložil podle jednotlivých znaků, proč se jednalo o umožnění výkonu nelegální práce. Žalobcovy odvolání je obsahově zcela identické s žalobou (pouze místo „žalobce“ je tam uvedeno „naša spoločnosť“ atd.), o odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného 17.10.2017.

6. S ohledem na vymezení žalobních bodů považuje soud za nutné připomenout nálezy Ústavního soudu ze dne 12.1.2016 sp.zn. II.ÚS 2732/15: *Smysl zásady dispozitivnosti a koncentrace řízení [§ 75 odst. 2 ve spojení s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] spočívá v racionalizaci a efektivnosti řízení před správním soudem tak, aby nedocházelo k jeho zbytečnému prodlužování, k opakování stejné či podobné argumentace anebo naopak k dodatečnému (a někdy i účelovému) předkládání dalších tvrzení, názorů a důkazů, které mohly být bez větších obtíží účastníky řízení uplatněny již dříve.* V daném případě se správní orgány vypořádaly se všemi žalobcovými námitkami (velice podrobně, logicky a podle názoru soudu správně) a žalobce v žalobě neuvedl ničeho nad rámec již řečeného. Za této situace se soud vyjádří k žalobním bodům jen ve vší stručnosti.
7. Podle § 140 odst.1 písm.c) zákona o zaměstnanosti ve znění do 30.6.2017, právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Podle § 5 písm.e) bodu 1 citovaného zákona, pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Podle § 2 odst.1 zákoníku práce, závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.
8. S žalobcem lze souhlasit v teoretické rovině, pokud vymezuje znaky závislé práce a poukazuje na příslušnou judikaturu, avšak žalobcovy závěry se podstatně rozcházejí se skutkovým stavem, jak byl v dané věci zjištěn správními orgány (a nebyl žalobcem napadán). Žalobcova tvrzení o tom, že jmenovaní se sami rozhodovali, kdy poskytnou žalobci plnění, že vykonávali práci vlastním jménem a na vlastní zodpovědnost, jsou obecná a ničím nepodložená. Pokud jde o pracovní pomůcky, žalobce neosvětlil, k čemu jmenovaní při výkonu své odborné činnosti s předmětem kontrola kvality materiálů

Shodu s prvopisem potvrzuje

v automobilovém průmyslu používali vlastní mobilní telefony, přičemž jeho tvrzení o případných dalších vlastních pracovních pomůckách je opět jen ve zcela obecné rovině. Další skutečnosti (činnost podle pokynů, způsob odměňování, informace o nepřítomnosti) samy o sobě ještě nemusí založit znaky závislé práce, ovšem v tomto případě, v kontextu se všemi ostatními zjištěními, tvoří jednoznačný celek, kdy – kromě formální stránky založené Rámcovou smlouvou – není rozdíl mezi postavením jmenovaných a ostatních osob, které byly přítomny na pracovišti v kontrolní den a pracovaly na základě smluv vymezených zákoníkem práce. Soud plně souhlasí s žalovaným, že jde o případ zastírání pracovněprávního vztahu formálním obchodněprávním závazkem. Soud stejně jako správní orgány neuvěřil tomu, že by předložená čestná prohlášení jmenovaných představovala projev jejich vůle (k tomu soud pro stručnost odkazuje na str.18 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně). Pokud jde o „konkurenční doložku“ v Rámcových smlouvách, soud připomíná, že v průběhu řízení zjistily správní orgány, že obdobná doložka se vyskytuje i v dohodách o pracovní činnosti některých žalobcových zaměstnanců (např. paní Š., K. a B. – viz str.14 rozhodnutí správního orgánu 1. stupně), takže žalobcův poukaz na to, že se jedná o institut používaný v obchodním styku je nepřipadný. Žalobní námitka 1) je nedůvodná.

9. Žalobní námitka 2) ohledně údajně nepřiměřené výše pokuty je natolik obecná, bez jakékoli snahy tvrdit či prokazovat cokoli relevantního, že k ní soud může pouze dodat, že pokuta byla uložena v zákonném rozmezí a k její výši přispěla i skutečnost, že se nejednalo o žalobcův první správní delikt umožnění nelegální práce, když sankce uložená mu rozhodnutím z 18.4.2016 zjevně nesplnila svou preventivní funkci.
10. S ohledem na výše uvedené soud žalobu v souladu s § 78 odst.7 s.ř.s. zamítl.
11. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn tím, že procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v soudním řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. května 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu